

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consensus Veteris Et Moderni Papatus

**Reck, Johann von der
Monasterii Westphaliæ, 1722**

§. 5tus. Motivum quintum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68472)

§. 5tus.

Motivum quintum.

Quia sola Ecclesia Catholica damnavit omnes hæreses; & soli Sacerdotes Catholici innumeras gentes ad Christi Fidem converterunt.

PRIUSquam Lutherus & Calvinus infelice partu in cunas projecti essent, innumeræ jam pridem hæreses in orbem Christianum profilierant: & quis attrivit vel oppressit illas, nisi sola Antistitum Catholicorum Concilia, quibus Romani Pontifices per se vel alios præfedere? Innumeræ etiam gentes ante adventum utriusque Novatoris ad Religionem Christianam conversæ sunt: & quis eas laudabili prædicatione sua ad Christum & illius agnitionem traxit, nisi soli Sacerdotes Romano-Catholici; quorum indefessus labor quâvis ætate laudatissimus, & nunquam perpetuâ miraculorum gloriâ destitutus fuit? No-
tissi-

tissimum est, progenitores nostros in hisce partibus, cum adhuc octavo sæculo profundissimis idololatriæ & Paganismi tenebris immerfi essent, à Carolo magno feliciter subjugatos, atque ad Fidem Christi perductos esse. Quibus autem operariis ad eorum conversionem usus est gloriosissimus Imperator iste, nisi solis Episcopis ac Presbyteris Romano - Catholicis: è quorum numero S. Ludgerus Monasterii, S. Hadumarius Paderbornæ, S. Wiho Osnabrugi, S. Hercumbertus Mindæ, alii in aliis locis cum Episcopali titulo constituti, innumeras animas è Paganismo ad Ecclesiam Catholicam reduxêre? Ubi tunc Lutheranus prædicans? ubi Calvinista & modernorum Novatorum aliquis, quorum infelicia Nomina adhuc ipsis Dæmonum infernorum nominibus ignotiora erant? Nónne temporibus istis erat eadem, quæ modò est, Ecclesiæ Romanæ forma? Nónne Episcopi Supremo Pontifici, velut Christi Vi-

cario, subditi? Nónne Sacerdotes à
 solis Episcopis ac Præfulibus suis con-
 secrati? Nónne Sacrificium Missæ,
 invocatio Sanctorum, Veneratio sa-
 crarum Reliquiarum, & aliæ hujus-
 modi, quæ velut idololatria Papistica
 à modernis Novatoribus traducuntur,
 & insolentis linguæ flagellum senti-
 unt? Erant utique omnia ista, ut ex
 omnium historiarum fide ostendi po-
 test. Quæro igitur, an iidem progeni-
 tores nostri, cum in fine octavi sæculi
 à Paganismo ad Catholicam Religio-
 nem conversi sunt, salutem sempiter-
 nam in ea consequi potuerint, an ve-
 rò non? *si affirmas*; concedendum e-
 rit pariter, etiam Catholicos nostro-
 rum temporum in ea salvari posse:
 quia fides Romano - Catholica jam
 nihil docet, quod Ecclesia istius tem-
 poris non docuerit, præsertim quo ad
 illa, quæ ab Adversariis nostris idolo-
 latriæ ac superstitionis infimulata sunt.
Si autem inficiaberis, O! te fatuum
 ac planè inficetum, qui tam piis ac
 devo-

devo-

devotis progenitoribus tuis ab ævo Caroli Magni usque ad Lutheri Calvinique tempora spem omnem salutis abnuis! Nihil ergo singularis beneficii à Deo consecuti sunt, quando Sacerdotum istorum instructione à paganismo suo ad Ecclesiam Romano-Catholicam transiére? Nihil gratitudinis & gratiarum actionis debuerunt Deo maximo pro conversione tali, quâ nihil aliud apud ipsos effici poterat, quàm quòd ab una idololatria deducerentur in aliam, ipsis etiam Judæis detestabilem? prò! quæ blasphemix? quod novum maledicendi genus ab hoc novo Theologorum cœtu miserè coagmentatum?

Audio quidem ab aliquibus responderi, progenitores nostros à paganismo reduces, in Papatu reperisse Evangelia Dominicalia, Orationem Dominicam, Symbolum Apostolorum, ac decem Præcepta Decalogi: hæc autem quatuor ab illis simplicissimè teneri, cœteras Papatûs Romani superstitiones

nes rejici, atque ita salutem æternam obtineri potuisse. Verùm quis non intelligit, hæc esse merissima ipsorum commenta, & animi gravioribus argumentis pressi misera effugia? Nónne *Fides ex auditu*, uti docet Apostolus ad Rom. 10. v. 17? Quomodo igitur inculti illi ac rudes Ethnici, quibus aliunde nihil constabat de religione Catholica & doctrina Evangelica, tam subito potuerunt aliter credere, quàm à suis Episcopis ac Sacerdotibus edocti essent? Quomodo tam repente poterant Doctoribus suis doctiores esse, multoque meliùs, ac illi, è Scripturis Divinis dijudicare, quid rectum? quid sinistrum? quid idololatriæ ac superstitioni obnoxium, vel non obnoxium esse possit?

Demus tamen, aut potiùs transmittamus, paucos aliquos ex illis conversis Ethnicis tam perspicaces fuisse, ut ad solum Evangelium, Orationem Dominicam, Symbolum Apostolorum, ac decem præcepta Decalogi fidem

dem

dem suam castrinixerint ; atque ita
novo quodam nec sibi tradito pugnan-
do genere cœlorum postes perfrege-
rint , abjectâ , si superis placet , Ro-
mani Papatûs idololatriâ ; jam ite-
rum recurrit quæstio , an Episcopi &
Sacerdotes illi , per quos iidem Eth-
nici fidem Catholicam recepêre , in
illo Papatu suo ad beata cœlorum
atria pervenire potuerint , nec ne ?
Si neges , eos ad cœlum potuisse
transgredi propter idololatriam ab
ipsis commissam in sacrificio missæ ,
invocatione sanctorum , veneratione
Reliquiarum , & aliis similibus : ergo
sanctus Ludgerus , qui Monasterii ;
S. Hadumarius , qui Paderbornæ ;
S. Wiho , qui Osnabrugi ; S. Her-
cumbertus , qui Mindæ ; alii præmi
sanctissimique Episcopi , qui in aliis
nostræ Saxonæ locis Evangelium tra-
didêre , ad æterna tartara deturbati
sunt , nec aliud indefessi laboris præ-
tium consecuti , quàm quòd miseros
Progenitores nostros à Dæmonio

Ethnico ad alium, uti vocant, Antichristicum Dæmonem adducere visi sint. Quis hominum tam horrendas blasphemias ferat? Cui non doleant ambæ aures, si talia dici audiat de viris adeò sanctis, quorum plurimi exquisitæ sanctitati suæ etiam immortales Martyrii laureas adjunxere? *Si autem affirmaverit*, Episcopos & Sacerdotes illos ad æterna cœlorum atria provectos esse; neque eorum saluti aut sanctitati quidquam obstitisse invocationem Sanctorum & celebrata missarum sacrificia: iterum irrefragabili argumento te constrictum teneo, & evidenter infero, quemlibet Christianum, non attentis iis doctrinarum nostrarum punctis, quibus moderni Novatores idololatriæ ac superstitionis notam allinunt, æternis cœlorum sedibus in religione Romano-Catholica potiri posse. Quod enim in illis vacabat vitio, etiam in nobis vitiosum esse non debebit.

§ 6tus.